

BETH O'LEARYOVÁ

SVIATOK OSAMELÝCH

Tri ženy, tri rande
a jedna prázdna stolička

BETH O'LEARYOVÁ

**SVIATOK
OSAMELÝCH**

Preložila Jana Seichertová

IKAR

Beth O'Leary
THE NO-SHOW

Copyright © 2022 Beth O'Leary Ltd
Translation © 2023 by Jana Seichertová
Jacekt design © 2023 by Lenka Ledňáková
Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8894-2

Venujem Bugovi

SIOBHAN

Nie je tu.

Siobhan pomaly vydýchne nosom. Snaží sa byť pokojná, ale pripomína skôr rozzúreného býka než zenového mnícha.

Kvôli stretnutiu s ním zrušila raňajky s priateľkou. Nakrútila si vlasy, namaľovala pery a oholila nohy (nielen po kolená, ale celé pre prípad, že si trúfne pohladkať ju pod stolom po stehne).

A on sa neukáže, doriti!

„Nehnevám sa,“ povie Fione. Sú uprostred videohovoru. Vždy spolu komunikujú takto, lebo Siobhan verí v silu očného kontaktu. Okrem toho chce, aby aspoň niekto videl, ako úžasne dnes vyzerá, aj keď ide len o spolubývajúcu. „Už som sa s tým zmierila. Je muž, a tak sa na mňa, pochopiteľne, vykašlal. Čo som vlastne čakala?“

„Máš sexi mejkap,“ vyčítavo poznamená Fiona, keď prížmúrenými očami pozrie na displej. „Ešte nie je ani deväť hodín, Shiv.“

Siobhan pokrčí plecami. Sedí v jednej z tých kaviarní, ktoré sa pýšia svojou výstrednosťou – vlastnosťou, ktorá ju na všetkom a každom vždy hlboko podráždi –, a pred sebou má nedopité dvojité latté z ovseného mlieka. Keby vedela, že sa na ňu vykašlú na sviatok Valentína, objednala by si poctivé plnotučné. Siobhan je vegánka, len keď má dobrú náladu.

„Keď sa stretneme, vždy sa pomilujeme,“ informuje priateľku.

„Dokonca aj na raňajkovom rande?“

Popravde raňajkové rande ešte nemali. Keď mu spomenula, že pricestovala do Londýna na krátku návštevu, navrhol jej: Nechcela by si sa so mnou zajtra naraňajkovať...? Pozvanie na raňajkové rande, a na dôvažok na Valentína, malo jednoznačný význam. Spravidla sa stretávajú v jej hotelovej izbe, zvyčajne po jedenástej večer. Vidajú sa vždy prvý piatok v mesiaci a niekedy – ako bonus – aj pri Siobhaniných občasných návštevách Londýna.

Podľa Siobhan to bohato stačí. Viac si naozaj neželá – on žije v Anglicku, ona v Írsku a obaja majú kopy práce. Ich dohoda dokonale funguje.

„Určite mu nedáš ešte päť minút?“ Fiona si afektovane položí prst na pery a prehltnie kukuričné lupienky, ktoré práve požula. Sedí za kuchynským stolom, s vlasmi ešte vždy vo vrkoči, ktorý si na noc zakaždým zapletie. „Možno iba mešká.“

Siobhan sa zrazu zacnie za ich bytom, hoci je preč iba jeden deň. Chýba jej známa citrónová vôňa kuchyne a pokoj šatníka. Aj verzia jej samej, ktorá ešte nepodľahla falošnej ilúzii, že jej obľúbená sexuálna známosť od nej možno predsa chce viac.

Chlipne si latté a zatvári sa čo najľahostajnejšie. „Ale kdeže, nepríde.“ Pokrčí plecami. „Už som sa s tým zmierila.“

„Nepohrávaš sa, dúfam, s myšlienkou, že ho odpíšeš... alebo áno?“

„Fi! Povedal osem tridsať a teraz je o desať minút deväť. Vybodol sa na mňa. Najlepšie urobím, keď sa s tým...“ prehltnie latté, „... jednoducho zmierim a nechám to tak.“

„Ako myslíš,“ vzdychne si Fiona. „Tak si dopi kávu, spomeň si, že si skvelá, a priprav sa na to, ako dnes všetkým nakopeš zadok.“ Pri posledných dvoch slovách v jej hlase nečakane zaznie americký prízvuk. Inak väčšinou hovorí dublinským

dialektom, rovnako ako Siobhan. Keď sa ako osemnásťročné spoznali v divadelnej škole Gaiety School of Acting, Fiona mala newyorský prízvuk a doslova prekypovala sebadôverou. Desať rokov neúspešných konkurzov ju však vyčerpalo. Jednoducho nemá šťastie a zakaždým skončí ako náhradníčka. Siobhan pevne verí, že toto bude Fionin rok – rovnako ako tomu verila každý rok za posledné desaťročie.

„Kedy som na to nebola pripravená, prosím ťa?“

Siobhan si odhodí vlasy na chrbát vo chvíli, keď za ňou prechádza nejaký muž. Zakopne o nohu jej stoličky, káva v ruke sa mu rozhojdá a trochu z nej vyšplachne Siobhan na plece. Hneď vsiakne do šiat, červených ako poštová schránka, a nechá na nich malú škvrnu, dve kvapky pripomínajúce bodkočiarku.

Všetky predpoklady na náhodné zoznámenie ako v romantickom filme. A keď sa Siobhan obracia, chvíľu o tom aj uvažuje – je príťažlivý, vysoký, jednoducho typ muža, u ktorého by ste čakali, že bude mať psa a hlasný smiech. Lenže potom vyhrfkuje: „Kriste, touto hrivou raz niekomu vyrazíte oko!“

Siobhan usúdi, že na veľkých, pôsobivých chlapov, ktorí sa hneď neospravedlnia, keď žene polejú kávou šaty z módného salóna, dnes ráno nemá náladu. V hrudi pocíti horúčavu a zaplaví ju spravodlivý hnev. Je zaň vďačná, lebo jej prinesie úľavu, a presne to teraz potrebuje.

Vystrie ruku a zľahka sa mu dotkne ramena. Muž spomalí a prekvapene zdvihne obočie. Siobhan chvíľu dramaticky mlčí a potom sa ozve: „Nechceli ste náhodou povedať, veľmi ma to mrzí?“ Hlas má sladký ako cukor.

„Opatrne, kamoš,“ varuje ho Fiona z telefónu, ktorý je teraz opretý o vratký terakotový kvetináč uprostred stola.

Lenže muž nie je opatrný. Siobhan to tušila.

„Čo presne by ma malo mrziť, *Rapunzel*?“ bezočivo sa spýta. Sleduje jej pohľad ku kávovej škvrne na pleci, srdečne

a zhovievavo sa zasmaje, potom prehnane prižmúri oči, ako by tam nič nevidel. Snaží sa pôsobiť zvodne, a keby Siobhan mala dobrú vegánsko-mliečnu náladu, možno by pristúpila na jeho hru. Muž s kávou však má smolu – Siobhan dostala kopačky, a dokonca na Valentína.

„Tieto šaty stáli takmer dvetisíc eur,“ vyprskne. „Pošlete mi peniaze na účet, alebo dáte prednosť splátkam?“

Muž zakloní hlavu a rozosmeje sa. Niekoľko dvojíc ich už zvedavo pozoruje.

„Veľmi vtipné,“ poznamená.

„Ja nežartujem.“

Úsmev mu zmizne z tváre a potom to obaja poriadne roztočia. On zvýši hlas, ona vyhladá šaty na stránke internetového obchodu NET-A-PORTER. On sa neovládne a nazve ju „papuľnatou slečinkou“, čo je skvelé, lebo tým poskytne Siobhan muníciu na ďalších päť minút. Fiona na displeji jej telefónu sa smeje a Siobhan na niekoľko sekúnd zabudne, že sedí opustená v nudne výstrednej kaviarni.

„Si krutá, Shiv,“ láskyplne ju vyhreší Fiona, keď si Siobhan znovu sadne.

Nazlostený muž odišiel, no predtým jej hodil na stôl desaťlibrovú bankovku „na čistiareň“. Všetci na ňu zízajú ako telce na nové vráta. Siobhan si prehodí lesklé blond vlasy, ktoré vyvolali hádku, na chrbát a obráti sa k oknu. Brada zdvihnutá. Prsia vystrčené. Nohy prekrížené.

Keď má takto otočenú hlavu, iba Fiona vidí, že bojuje so slzami.

„Pomohlo ti to?“ spýta sa priateľky.

„Jasné, že hej. A som o desať libier bohatšia. Čo si za ne doprajem na raňajky?“ Siobhan potiahne nosom, vezme jedálny lístok z druhej strany stola a vrhne pohľad na hodinky: deväť. Je iba deväť hodín a už prežíva rekordne zlý deň! „Vajcia so slaninou VŽDY SA NA VŠETKO POZERAJ POZITÍVNE alebo kelové smoothie NESTRÁCAJ Z TVÁRE ÚSMEV?“

Buchne dlaňou po jedálnom lístku a pohrdavo ho od seba odsunie. Dvojica pri susednom stole sa trochu mykne a vystrašene na ňu pozrie.

„Doriti, toto je jednoznačne najhoršie miesto, kde môžeš dať kopačky na sviatok Valentína,“ vyhlási. Teplo vyvolané hnevom sa jej z hrude už vytratilo, teraz cíti už iba úzkosť a osamelú, zvierajúcu bolesť, ktorá vždy predchádza slzám.

„Nedaj sa tým odradiť,“ povzbudí ju Fiona. „Ak sa na teba vykašlal, je kretén.“

„Naozaj je kretén,“ zlostne pritaká Siobhan, ale hlas sa jej zlomí.

Fiona stíchne. Siobhan ju podozrieva, že jej chce poskytnúť čas na spamätanie. To ešte posilní jej odhodlanie zadržať slzy zbierajúce sa na okraji mihalníc a nedovoliť, aby sa jej skotúlali po lícach.

„Viem, že dnešok bol pre teba veľmi dôležitý, Shiv,“ opatrne nadhodí Fiona. „Mala si vôbec... Nie je toto tvoje prvé poriadne rande po Cillianovi?“

Siobhan sa zamračí, prizná porážku a utrie si oči. „Fakt si myslíš, že som si za celé tri roky ani raz s nikým nevyšla?“

Fiona iba trpezlivo čaká. Obe vedia, že to naozaj neurobila. Fiona však mala mať rozum a nespomínať to. Napokon si vzdychne a povie: „Takže ho pustíš k vode?“

„Och, už som to urobila. U mňa nadobro skončil,“ vyhlási Siobhan.

Deň, keď sa na ňu vykašlal, trpko oľutuje. Siobhan ešte nevie, ako to zariadi, ale niečo už vymyslí. Tomu kreténovi sa to vôbec nebude páčiť.

MIRANDA

Je 9.03 a nikto sa neukázal.

Miranda si obhrýza necht na palci, opiera sa o svoje auto a podpätkom čižmy klopká po pneumatike. Stiahne si chvost v gumičke a skontroluje šnúrky na topánkach. Nazrie do ruksaka a uistí sa, že v ňom má všetko potrebné: dve fľaše vody, lezecké vybavenie a ručnú pílku, ktorú jej rodičia darovali na narodeniny, so svojím menom vyrytým na rukoväti. Všetko je v poriadku a na svojom mieste, ani jeden predmet jej počas dvadsaťminútovej cesty z bytu zázračne nevyskočil z ruksaka.

O 9.07 sa konečne ozve škripot pneumatík na štrku. Miranda sa obráti a zbadá Jamieho krikľavozelený pickup, ozdobený logom spoločnosti J Doyle. Srdce jej búcha do rebier ako ďateľ ťobúci do mreží kľetky, a keď Jamie s ostatnými členmi posádky vystúpi z auta, mimovoľne zatiahne plecica dozadu, aby vyzerala vyššia.

Keď príde k nej, Jamie sa uškrnie. „Ejdžej, Spikes, Trey, toto je Miranda Rossová,“ oznámi svojim spoločníkom.

Dvaja muži vrhnú na Mirandu pohľad, ktorý už dobre pozná: je to neprívetivý a nervózny pohľad chlapcov, ktorým dospelí zdôraznili, aby sa správali slušne. Trey je nízky a zavalitý, má vpadnuté oči a tvári sa nevrlo. Spikes je od neho o hlavu vyšší, má postavu ragbistu a pod špinavým, vybled-

nutým tričkom skrýva širokú hrud'. Obaja jej kývnu hlavou a hneď obrátia pozornosť na strom v rohu pozemku, pred ktorým zaparkovali pickup.

A potom je tu ešte Ejdzzej. Ten Mirande venuje celkom iný pohľad: premeria si ju ako muž, ktorý slová „správaj sa k tomu novému dievčaťu slušne“ považuje za výzvu.

Mirandu pred Ejdzžejom varovali. Zjavne už získal určitú povest'. *Ejdzzej mal viac žien, než koľko zliezol stromov*, prezradil Mirande jej nadriadený, keď ho požiadala o preloženie do Jamieho tímu. *Má tvár anjela a srdce bezcitného bastarda*.

Preto Mirandu pohľad na jeho prenikavé zelené oči, zarastenú bradu a svalnaté potetované ruky nezaskočí. Pokoj zachová aj vtedy, keď Ejdzzej pomýká obočím a pozrie na ňu, akoby vravel: *Ženy, ako si ty, si dávam na raňajky*.

Lenže na malé šteňa kokerpu – kríženca kokeršpaniela a pudla – v jeho náručí veru pripravená nebola.

Pozrie naň dva razy, kým uverí, že to nie je iba hračka. Ejdzzej ho neúnnavne hladká po hlave, akoby prísť do práce so šteňaťom v náručí bolo celkom normálne.

„Aha, a toto je Rip,“ dodá Jamie bez veľkého nadšenia. „Nový prírastok do rodiny. Údajne nemôže zostať doma sám – je to tak, Ejdzzej?“

„Trpí úzkosťou z odlúčenia,“ vysvetlí Ejdzzej a posunie si Ripa na širokej, svalnatej hrudi trochu vyššie.

Miranda má čo robiť, aby sa neusmiala. Mienila si Ejdzžeja vôbec nevšimnúť, lebo zo skúsenosti vie, že táto stratégia pri namyslených mužoch funguje najlepšie. Dočerta, to šteňa je rozkošné! Psom s kučeravou srstou a ňufákom vyhrnutým nahor, ktorí trochu pripomínajú plyšové medvedíky, jednoducho nikdy neodolala.

„Ahoj, Rip,“ prihovoriť sa šteňaťu a vystrie k nemu ruku, aby si ju mohlo oňuchať. „Ahoj, kamoško!“

Rip zavrtí chvostom, a zatiaľ čo ním udiera Ejdzžeja do boku, Miranda sa snaží potlačiť dojatie.

„Páčiš sa mu,“ poznamená Ejdzkej hlasom sladkým ako med a znovu si Mirandu nenáhlivo premeria. Mirandin mozog šliape na brzdu. Šteňa je rozkošné, ale preto ešte nemusí tak vyvalovať oči na hrud' chlapa, čo ho drží v náručí! To robiť nemienila.

Nasilu odvráti pohľad od Ripa. „Ahojte,“ pozdraví Treya a Spikesa a usmeje sa na nich. „Teší ma, že vás spoznávam.“

„Rossová je dobrá lezkyňa,“ informuje ich Jamie a potľapká Mirandu po chrbte. „Mali ste ju vidieť na cvičení leteckých záchranárov. Ešte nikdy som nevidel nikoho vyliezť na strom tak rýchlo, ako to vtedy zvládla ona. Priniesla si si vlastný lezecký výstroj?“

„Hm,“ zamrmle Miranda a kývne hlavou na svoj ruksak.

„Pošlem ťa na ten veľký,“ pokračuje Jamie. „Zákazník chce, aby sme jeho korunu zrezali približne o tretinu.“ Kývne hlavou na vysokú striebornú brezu, týčiacu sa uprostred prednej záhrady veľkého domu, pred ktorým zaparkovali. Je veľmi tenká a ohýba sa vo vetre. „Ukážeš mojim chlapcom, ako sa to robí?“

„Kedykoľvek,“ sebaisto odvetí Miranda, čupne si, otvorí ruksak a vyberie z neho postroj.

Najväčšie vzrušenie vždy prežíva pri lezení.

Keď mala Miranda pätnásť rokov, raz cestou zo školy domov počula v diaľke mužský krik. Priviedol ju k arboristom, študentom poľnohospodárskej vysokej školy neďaleko jej gymnázia. Bol tam rad vysokých, pekných borovíc, ktorým z konárov viseli žlté a oranžové laná. Muži sa pohybovali v korunách stromov šikovne ako Tarzan, skákali po vidlicových konároch, stehnami objímali kmene a zakláňali sa v postrojoch. Jeden v ňom dokonca visel dolu hlavou ako netopier!

Mirande nikdy nenapadlo, že by si mohla lezením po stromoch zarábať na živobytie.

Inštruktor si všimol, že ich pozoruje, a prezradil jej, že nasledujúci týždeň usporiadajú deň otvorených dverí. Ak chce, môže si to vyskúšať tiež. Len čo zacítila, ako postroj trochu klesol pod jej váhou, načiahla sa za prvým konárom a pozrela na zem plávajúcu pod ňou, lezeniu načisto prepadla.

Odvtedy prešlo desať rokov a Miranda si teraz lezením nielen zarábala na živobytie, ale bola v ňom aj neskutočne dobrá. Jej rodičia ešte vždy nechápali, prečo si ich najstaršia dcéra vybrala práve povolanie, ktoré je také nebezpečné, že už v prvý deň jej odporučili uzatvoriť životné poistenie, ale napokon sa s ním zmierili. Vášeň, s akou sa Miranda venovala svojej práci, bola jednoducho neprehliadnuteľná.

Len čo sa ocitne v korune brezy a hlavným lanom pripúta k najvyššiemu konáru, ktorý ju unesie, Miranda zabudne na Treya, Spikesa a Ejdzēja. Dokonca aj na Cartera, ich dnešný spoločný obed a šaty, ktoré si naň chce obliecť a ktoré čakajú úhladne zložené na dne jej ruksaka. Visieť dvanásť metrov nad zemou je desivý zážitok. Či ste skúsení, alebo nie, lezenie po strome neposkytuje priestor na nič iné. Ste tam iba vy, laná, vietor a strom, ktorý okolo vás dýcha a chráni vás pred pádom.

Ejdzěj prerezáva živý plot na začiatku pozemku a Rip sa mu vzrušene motá pod nohami. Jamie spočiatku dohliada na Mirandu, ale o polhodinu odíde pomáhať Ejdzėjovi. Ostatní chlapi zostali pracovať na zemi, ťahajú ťažké konáre k drviču, v ktorom sa rýchlo menia na piliny. Tichým ránom sa rozlieha rev reťazových píl a praskanie dreva.

Miranda sa spustí po hlavnom lane, tvrdo pristane na zemi a podpätkami sa zaryje do pôdy pod stromom. Lano spadne za ňou dolu plynulo, cestou sa vôbec nikde nezačytí. Bolo to dobré ráno. Vlasy sa jej uvoľnia z chvosta, a keď si zloží helmu, niekoľko pramienkov zostane prilepených na čele.

„To nebolo zlé,“ pochváli ju Ejdzzej, keď prechádza okolo nej k Jamiemu.

„Ďakujem,“ odvetí a usmeje sa na Jamieho. „Všetko v poriadku, šéf?“

„Och, práve som si spomenul!“ zvolá Jamie, vzpriami sa s plnou náručou konárov z liesky a v očiach mu zaiskrí. Neskorý štyridsiatnik už nie je najrýchlejší lezec a zvyčajne neriskuje, no ešte vždy cíti určitý nepokoj a každý dobrý arborista je primerane závislý od adrenalínu. Alebo príliš závislý a má veľké šťastie. „Dnes musíš odísť o pol, však? Aby si stihla rande.“

Miranda si opráša z nohavíc piliny. Ochranné pracovné nohavice s trakmi navrhujú špeciálne pre mužov a v páse sú jej vždy príliš voľné. Jedna priateľka, ktorú spoznala v kurze leteckých záchranárov, jej dala užitočný tip – ak sa raz nechce ocitnúť v ponižujúcej situácii s nohavicami omotanými okolo členkov, mala by si zaobstarať traky.

„Áno! Dnes mám obedné rande,“ potvrdí, odpone si pílu a položí ju na plošinu Jamieho pickupu. „Je sviatok Valentína, ak si náhodou zabudol.“

„Manželka mi to ráno pripomenula.“ Jamie pretiahne tvár.

„Obedné rande?“ ozve sa za ňou Ejdzzej.

Neobráti sa k nemu. „Priateľ sa chce so mnou stretnúť, len čo dokončím svoju prvú prácu pre Jamieho.“

„Alebo si na večer dohodol rande s inou ženou,“ podpichne ju Ejdzzej.

Miranda sa však nedá ľahko vyprovokovať. Je presvedčená, že každý muž, ktorý sa správa ako kretén, na to pravdepodobne má určitý dôvod, a tak rozčuľovanie by bolo celkom zbytočné. Zároveň si uvedomuje, že zhovieavosť by mohla vyznieť ako slabosť, najmä ak ste žena. Prehltné.

„Čo plánuješ na večer ty, Ejdzzej?“ spýta sa a vrhne naňho letmý pohľad, pričom zachytí jeho krivý úsmev. „Čaká ťa vášnivé rande?“

„To závisí od okolností,“ tajomne odvetí Ejdžej.

„Akých?“ Miranda si rozpustí chvost a prstami prehrabne vlasy. Sú husté, tmavé, okolo tváre a na koncoch zvlnené a takmer vždy pochlopené.

„Zavisí to od toho, či mi Jamie dovolí pozvať ťa dnes večer na drink.“

„Ejdžej!“ okríkne ho Jamie. „O čom sme sa rozprávali cestou sem?“

Miranda sa zadíva Ejdžejovi do očí. Doberá si ju, alebo ju možno skúša. Jeho pohľad však prezrádza nefalšovanú túžbu a Mirande zrazu svitne, že by ju naozaj rád pozval na drink a potom odviezol domov. Tento očarujúci, nebezpečný muž...

Miranda si uvedomí, že jej to celkom lichoť. Aj keď si uvedomuje, že Ejdžej pretiahne všetko, čo sa hýbe.

„Prečo nie? Už viem, že dnes večer nemáš nijaký program,“ dodá Ejdžej a založí si potetované ruky na hrudi. Má obrovské svaly a Mirandy sa zmocní podozrenie, že ruky si prekrižil, aby si ich všimla.

Zdvihne bradu. „Nemám záujem,“ odvetí a s úsmevom dodá: „Ale aj tak ďakujem.“ Znovu sa obráti k Jamiemu. „Takže zajtra ráno o siedmej? Pošleš mi adresu?“

„Nemám záujem!“ zopakuje Jamie nahlas, aby ho všetci počuli. „Kedy si to naposledy počul od dievčaťa, Ejdžej?“

Ejdžej pokrčí plecami a zohne sa po Ripa, no keď Miranda odchádza, stále na sebe cíti jeho pohľad.

„Už dávno nie,“ prizná, „no nakoniec vždy každú presvedčím.“

Miranda sa zasmee. „Túto nie,“ veselo prehodí cez plece. „Už s niekým chodím.“

„S milovníkom obedných rande,“ posmešne zareaguje Ejdžej. „Šťastné dievča!“

Naozaj má šťastie. V niektoré dni svojmu šťastiu ani nemôže veriť. Carter patrí k mužom, u ktorých by nikdy nepred-

pokladala, že sa na niekoho, ako je ona, pozrú dva razy. Správa sa veľmi dospelo, má dobre platenú prácu, nosí obleky ušité na mieru... a pôsobí očarujúco. Vyžaruje dospelé čaro – nie ako večne špinavý a otrhaný Ejdzzej. Carter má okrúhle okuliare, rovnú, mužnú bradu a úsmev, ktorý by roztopil srdce každej ženy.

Spoznali sa pred rokom prostredníctvom Rega, Mirandinho bývalého kolegu, ktorý hral s Carterom futbal. Miranda raz sedela s Regom v bare, keď tam polovica futbalového tímu prišla po zápase na drink. Carter vyzeral ako zo škatuľky, na sebe mal zase pracovný oblek, lebo si zabudol priniesť veci na prezlečenie, a bol nápadný ako lesklý cent. Rozdával žiarivé úsmevy na všetky strany a ešte mal vlhké vlasy. Keď sa mu ostatní chlapi posmievali pre formálne oblečenie, hanblivo vtiahol hlavu medzi pleciami, od okuliarov sa mu odrazilo barové svetlo a Mirande sa na chvíľu podlomili kolená. Ten hanblivý postoj prezrádzal, že v mužovi so širokými pleciami sa skrýva chlapec, a robil ho ešte prístupnejším.

Miranda nemohla od neho odtrhnúť oči. Napokon si ju všimol a spýtavo sa na ňu usmial – opatrnejšie pozvanie, než očakávala. Určite si už zvykol na to, že ženy sa mu vrhajú okolo krku, pomyslela si, ale zjavne si nerobí veľké nádeje. Povzbudená tromi pivami a Carterovým úsmevom napokon požiadala Rega, aby ich zoznámil. *Rossová, Carter, Carter, Rossová*, predstavil ich Reg. *Carter, kúp jej drink, jasné? Táto žena si zaslúži, aby sa k nej správali ako k dáme.*

Carter aj po piatich mesiacoch zjavne berie Rega za slovo – reštaurácia, kam ju na sviatok Valentína pozval na obed, neuvádza na jedálnych lístkoch ceny a jedlá tam podávajú na tanieroch s glazúrou na okraji. Nachádza sa neďaleko Ersteadu, kam dochádzajú za prácou ľudia z celého grófstva Surrey a kde žije Miranda. Na toalete mcdonaldu za rohom sa prezlečie, na pery si naniesie balzam, na mihalnice maskaru a spokojná sa pešo vydá na trojminútovú ces-

tu do luxusnej reštaurácie. Keď však v modrej šatovej zástere a odretých topánkach zamieri k ich stolu, zrazu si pripadá detsky a nevhodne oblečená. Všetky ostatné ženy pôsobia veľmi elegantne.

Miranda zdvihne zadok zo stoličky a pod obrusom si nenápadne stiahne šaty trochu nižšie. Toto je nóbl reštaurácia, a tak na sviatok Valentína v nej upozorňujú len nepriamo: ružovými lupeňmi na stoloch, väčším počtom sviec než zvyčajne a nejasnou honosnou atmosférou.

Miranda prišla na schôdzku trochu neskôr, a tak jej chvíľu trvá, kým si uvedomí, že je už dávno po druhej a Carter sa ešte vždy neobjavil. Keďže mešká pravidelne, tak ju to veľmi neprekvapí, no keď sa jej o pol tretej čašník spýta, či si dá drink, objedná si kolu. Medzi zalúbenými dvojicami sa cíti čoraz neprijemnejšie, hrá sa so servítkou a nervózne klopká nohou.

Napokon stratí trpezlivosť a pošle mu krátku esemesku: Kde trčíš?! Xx

Potom ďalšiu: Prečo tu ešte nie si?

A ešte jednu: Carter?? Haló?

Zo ženy čakajúcej na svojho partnera sa pomaly, veľmi pomaly mení na ženu, ktorá čaká zbytočne. Navonok sa nič nezmenilo – je tu, sústavne si kontroluje telefón a príliš rýchlo pije. Ibaže všetci vidia, že jej postavenie sa každou sekundou zhoršuje, a po štyridsiaticich piatich minútach sedenia za stolom sa z nej stane poľutovaniahodná chuderka, a to sa ani nepohla.

Napokon tam už nevydrží nehybne sedieť. Jej nepokoj a potreba rozhybať si končatiny, aj keď celé predpoludnie pracovala, postupne silnejú. Povie si, že počká do tri desať, ale päť minút pred termínom, ktorý si stanovila, vstane a v bare zaplatí za svoj drink.

Už nemôže zatvárať oči pred pravdou: vykašlal sa na ňu.

Pravdepodobne na to existuje celkom rozumné vysvetlenie, vraví si. Nejaký zábavný príbeh. Porozpráva jej ho

hlasmi rôznych ľudí – v napodobňovaní prízvukov je fakt dobrý. Taliansky, ktorým hovorí jej otec, vystihol dokonale a aj prízvuk toho Liverpoolčana, čo býva v jej dome, napodobnil na nerozoznanie presne. Spolu sa na ňom zasmejú. Budú si ho pripomínať približne týmito slovami: *Pamätáš sa ešte, ako si sa na mňa vykašlal na sviatok Valentína?*

Teraz sa však Miranda cíti pod psa. Čaká, kedy jej vytlačia bloček, a hryzie si peru. Vie, že Carterovi odpustí. Pravdepodobne to už urobila v očakávaní jeho skvelej výhovorky, ale je príjemné chvíľu si predstavovať, čo by sa stalo, keby mu neodpustila. Keby patrila medzi ženy, ktoré sú schopné povedať: *Toto ti nebudem trpieť, počuješ? Ak sa na mňa ešte raz vykašleš, máš kopačky. Skončím s tebou a bodka.*

O štvrt' na štyri príde domov, ale od Cartera ešte vždy nijaká správa. Mirande chýba jej stará spolubývajúca – teraz fakt potrebuje súcitnú dušu, ktorá by jej urobila šálku čaju. Stojí uprostred obývačky, počúva premávku na ulici za oknom a kladie si otázku, či Carter napokon neusúdil, že preňho nie je tá pravá.

Toto je nafigu, Miranda Rossová, povie si a zhodí z nôh topánky. Pozbieraj sa.

Ešte nie je ani päť hodín – deň sa zďaleka neskončil. Povysáva, potom uvarí večeru a zavčasu si ľahne do postele. Trápiť sa nemá zmysel. Čo trápenie kedy komu prinieslo?

JANE

Riešením sú predjedlá, usúdi Jane. Kým bude mať v ústach chuťovku s kozím syrom alebo maličký jarný závitok, získa tým aspoň tri sekundy na prežívanie a vymýšľanie odpovedí na strašné otázky – ktoré vám nevyhnutne položia na zásnubnom večierku, keď naň prídete sama, lebo váš priateľ sa na vás vykašlal.

„Ešte vždy si sama, zlatko?“ spýta sa Keira. V každej ruke drží pohár sektu, no aj napriek tomu sa jej podarí trochu si nadvihnúť prsia. Jej náhrdelníky na chvíľu zmiznú v hlbokom výstrihu plesových šiat.

Keira dva dni v týždni pomáha v obchode dobročinnnej organizácie Count Langley Trust. Práve ona nástojila na tom, že by mali dať Jane dohromady s Ronniem Langleyom – synom samého grófa a mužom, ktorý jej spôsobil celý tento stres.

Keď tam Jane nastúpila do práce, Ronniemu hneď padla do oka. Všetci, čo pracujú pre Count Langley Trust, ho majú veľmi radi. Ronnie má ten nešťastný typ tváre, ktorej časti jednoducho spolu neladia a ktorá hneď v každom prebudí súcit. Okrem toho v tridsiatich piatich rokoch je ešte vždy slobodný, hoci raz zdedí spustnutú vilu, ktorú všetci okrem Jane zjavne považujú za stopercentnú záruku bohatstva.

Celé osadenstvo obchodu očividne považovalo za svoje poslanie dať Jane a Ronnieho dohromady, a tak sa Jane uchýlila k malej lži: kolegom oznámila, že už má priateľa. V nasledujúcich rokoch lož ustavične rástla, ale takejto ťažkej skúške ju ešte nikdy nikto nepodrobil.

„Som si istá, že je na ceste sem. Zrejme ho iba zdržali v práci,“ chabo vysvetlí Keira a vrhne pohľad na hodinky. Je len štvrt' na sedem – ešte hodina „drinkov a spoločenskej konverzácie“, kým si sadnú k večeri.

Keira si ju premeria a pri pohľade na jej šaty zatrepoce umelými mihalnicami – na večierok prišla v tých istých, ktoré mala dnes v práci. Jane cíti, že sa červená. Usúdila, že ak si vyzlečie vlnený sveter a pančuchy, svetlozelené bavlnené šaty budú stačiť, ale zjavne nie sú dosť formálne. Dav za Keirou sa zväčšuje. Prišlo veľmi veľa hostí, stavila by sa, že Constance a Martin ani nepoznajú všetkých po mene. Sú na winchesterskej radnici a témou večierka je – podľa očakávania – sviatok Valentína. Jane pripadá až groteskné, koľko žien naň prišlo v ružových šatách.

„Počúvaj, zlatko,“ prihovorí sa jej Keira a zvráti tvár, až sa jej prehľbia vrásky. „Všetci vieme, že toho priateľa si si vymyslela. Radšej to už priznaj, keď...“

„Jane, drahá, smiem si ťa požičať?“ zavolá na ňu Mortimer.

Jane sa obráti a uprie naňho vďačný pohľad. Keď ju odvádzajú z tlačnice na okraj sály, Keira za nimi nespokojne hľadí.

Mortimer Daperty má sedemdesiat rokov. Každý deň chodí do práce v hnedom obleku, obeduje tuniakový sendvič a o šiestej pred odchodom domov sa s ňou rozlúči slovami: *Maj sa dobre, Jane, drahá! Čoskoro sa zase uvidíme.* Keď sú v obchode sami, on a Jane si užívajú jeho teplo, pokoj a vôňu guľôčok proti moľom, bez slova žehlia darované oblečenie a jeden druhému podávajú použité knihy.